

KRISTAUS KARALIAUS

LAIKAS

DVI PRIGIMTYS

Jėzuli, nuo motinos kelių
Zvelgi į pasaulį Trejybės akim,
Atjausdamas grožį
Pakvipusioj rožėj;
Garsų sutartinę pagauni ausim,
Žavėtiną motinos meilę,
Giliausiųjų įspūdžių eilę
Iš žemės takelio.

Jėzuli, tu broliu tapai
Žmogus iš žmogaus,
Praamžino Tėvo Sūnau,
Sakai: Pavargau,
Bejungdamas žemę prie amžių dan-
/gaus,

Labai:
Atvėriau malonių lataką, —
Per kryžių gyvenimas plaka.

K. BITIKAS

1962 M.

VASARIS

(FEBRUARY)

3 D.

43-JI METAI

NR. 5

V SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ

Kintamoji šv. Mišių dalis

Ižanga (Ps. 96, 7-8)

Garbinkite Dievą visi jo angelai: tai girdi ir džiaugiasi Sionas, ir Judo miestai džiūgauja. (Ps. 96, 1). Viešpats karaliauja: tedžiūgauja žemė, tesilinksmi- na daug salų. Garbė Tėvui, ir Sūnui, ir šventajai Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, ir dabar, ir visados, ir per amžių amžius Amen. Garbinkite Dievą...

Malda

Savo šeimą, meldžiame, Viešpatie, maloningai nuolat saugok, kad ji, kuri vien dangiškos malonės viltimi besirem- dama, būtų visuomet tavo globos stip- rinama. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kris- tų...

Lekcija (Kolos. 3, 12 - 17)

BROLIAI: Apsivilkite jūs, kaip Die- vo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, šir- dingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pa- keškite vieni kitus ir vienas kitam at- leiskite, jei kas turi prieš ką nors skun- dą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs. Bet visų pirma turėkite meilę, kuri yra tobulybės ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Bū- kite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia išmintimi mo- kyte vieni kitus ir drąsinkite psalmė- mis, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui

savo širdyse. Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jė- zaus vardu, dėkodami per jį Tėvui ir Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

Gradualas (Ps. 101, 16 - 17)

Pagonys gerbs tavo vardą, Viešpa- tie, ir visi žemės karaliai tavo garbę. Kai Viešpats vėl atstatys Sioną, jis pa- sirodys savo garbėje.

Aleliuja. Aleliuja. (Ps. 96, 1). Vieš- pats karaliauja: tedžiūgauja žemė, tesi- linksmina daug salų. Aleliuja.

Evangelija (Mato 13, 24 - 30)

ANUO METU: Pasakė Jėzus minioms prilyginimą, tardamas: Dangaus kara- lystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet, žmonėms be- miegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kai žel- muo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems tarė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rink- dami ranges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitus augti iki piūčiai; piūtis metu aš pasa- kysiu piovėjams: Pirma išrinkite rau- ges ir suriškite jas į pėdelius sudegin- ti, o kviečius sukraukite į mano kluoną. **Aukojimas** (Ps. 117, 16 ir 17)

TĖVŲ MARIJONŲ BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill. Suscrip- tion: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matu- laitis, M.I.C.

5-jam sekm. po Trijų Karalių

Budėjimas Nakties Tamsoj

Pranas Garšva

Penktojo šimtmečio krikščionių poetas Celijus Sedulijus rašo vienoje savo poemoje apie Tesalijos, Graikijos provincijos, šaulį įsidėmėtiną nuotykį.

Kartą tas žymusis kariautojas su mažu savo sūneliu išėjo į pamiškę. Vaikelį palikęs miško pakraštyje, pats nuėjo miškan paieškoti uogų. Kai grįžo iš miško, jis pamatė, kad didelė nuodinga gyvatė buvo susiraičiusi prie jo sūnaus kūnelio. Kas daryti? — buvo pirmoji jo mintis. Jei mėgins ją nuvyti, ji gali išpykčio įgelti vaikeliui, ir vaikelis mirs. Jei lauks ilgiau, gyvatė gali įsigeisti vaikelo kraujo.

Minutę susikaupė. Tada tyliai pasitraukė kelis žingsnius atgal, nusiėmė nuo peties saidoką ir, paprašęs Dievo pagalbos, nutaikė taip taikliai, kad strėlė persmeigė gyvatės galvą, visiškai nepaliesdama vaiko kūnelio.

Tai buvo tėviškos meilės troškimas, o ne rankos taiklumas, — pasakė tas šaulys, kada išgelbėtą sūnelį parsinešė namo.

Tai vaizdas nuolatinio Dievo budėjimo

Viešpaties dešinė pastatė mane, Viešpaties dešinė stipriai veikė. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu Viešpaties darbus.

Tylioji malda

Viešpatie, tau teikiame permaldavimo auką, kad ir mūsų kaltes atleistum ir mūsų svyruojančias širdis valdytum. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Malda prieš Komuniją (Luko 4, 22)

Visi stebėjosi žodžiais, kurie ėjo iš Dievo burnos.

Malda po Komunijos

Visagalis Dieve, meldžiame tave, kad patirtume išganingų vaisių to, kurio laidą priėmėme šiose paslapyse. Per Viešpatį mūsų Jėzų Kristų...

mo žmogaus sargyboje, tartum ano šaulio prie savo vaikelio gyvybės.

Darbininkai miegojo

Žmogaus gyvenimas žemėje yra nuolatinis budėjimas, dažnai net arši kova už savo žmogiškuosius tikslus. Dieną ir naktį žmogus turi žiūrėti, kad jo priešas, kuris niekada nemiega, jo nuo tikrojo tikslo — Dievo nenukreiptų. Ir šv. Petras įspėja: "Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, jieškodamas, ką prarytų" (1 Ptr. 5, 8).

Šiai dienai skirtoji Evangelija aiškiai nurodo, kad "žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau" (Mt. 13, 25). Priešas prisėjo piktžolių švariausiame žmogaus lauke, kuriame turėjo augti tik derlingi kviečiai, tik gražiai žydinčios gėlės.

Krikščionis ypatingai turi žvalgytis dvasinio gyvenimo lauke, kad priešas jo nesuteptų ir neiškreiptų. Tie kviečiai, kuriuose buvo prisėta raugių, ir yra vaizdas to dvasinio lauko, kuriame turi būti pasėtos dorybių ir gerų darbų sėklos, auginančios tik gerus vaisius, vertus dangaus karalystės paveldėjimo. Jeigu pirkliai ir pramoninkai sugeba įjungti visas savo jėgas, sugeba turtų padidimui aukoti dienos ir nakties valandas, tai juo labiau turi pajungti visas savo geriausias jėgas Kristaus sekėjas, kuris kovoja ne už žemiškus turtus, bet už Dievą, už tiesą ir savo amžinąją laimę.

Kristaus darbininkas šioje žemėje negali miegoti, kada Jo priešai visomis priemonėmis mėgina iš žmonių širdžių išrauti Kristaus vardą ir krikščionybės pėdsakus. Tie, kurie padeda žemėje įkurti to kriokiančio liūto valdžią, dažnai parodo tokį uolumą ir pasiaukoji-

ma, kad net šviesos vaikai gali jiems pavydėti. Užtat krikščionio gyvenimas turi būti nuolatinio budėjimo, meilės aukos ir nenugalimos kovos gyvenimas, kad Kristaus karalystė nebūtų prieš priteršta piktžolėmis, nedorybėmis ir piktais darbais.

Kristalo indas

Kviečių lauko šeiminkas neleido darbininkams, kuriems miegant neprietelis pribarstė piktžolių, jų išrinkti, kol dar kviečiai buvo ant lauko. "Ne, kalbėjo jiems šeiminkas, kad kartais rinkdami rauges, neišrautumėte ūraug su jomis kviečių" (Mt. 13, 29). Jis norėjo geriau apsaugoti gerosios sėklos želmenis, negu išnaikinti piktžoles. "Palikite vienus ir kitus augti iki pjūčiai" (Mt. 13, 30), nes jis spės jas išnaikinti ir piūtis metu, kada bus praėjęs pavojus sunaikinti kviečius.

Panašiai elgiasi su žmogumi ir Dievas, teisingiausias Teisėjas, kuris neskuba nubausti žmogaus piktumo, nes Jis turi pakankamai laiko blogį sunaikinti, kai ateis laikas. Tačiau pačiam žmogui reikalinga rūpintis, kad jo sieloje neįsiveistų piktžolių daigai. Savo tikėjimą ir dorą krikščionis turi saugoti nuo blogųjų sėklų pats dar šioje žemėje. "Mes turime tą turtą, anot šv. Pauliaus, moliniuose induose, kad galios kilnumas priklausytų Dievui, ne mums" (2 Kr. 4, 7). Šiais laikais galėtume pasakyti, kad mūsų dvasios pasaulis yra kristalo indas, kurį sudaužius tik dieviška galia tegalima iš naujo sulipinti. Nuodėmės blogis taip sunaikina žmogaus vidaus gyvenimą, kad jis sutrupa į šukes.

Kelias į šviesą

Mūsų gyvenimas yra nuolatinis kelias iš tamsos į šviesą. Mūsų silpnybės ir pirmosios nuodėmės apgadinta prigimtis traukia mus žemyn. Mes turime didelėmis pastangomis skintis takus per kemsynus, kad išeitume į laimės šalį, kuri mums skirta paties Dievo. Tačiau pats Dievas duoda ir priemonių, kad mes tą šalį pasiektume, kad mes nesu-

kluptume pakely ir tamsoje nepasiklystume. Turime pasitikėti Jo siunčiamomis malonėmis. Bet kartu turime budėti. "Budėkite tat, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateis" (Mt. 24, 41).

"Pjūtis metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną" (Mt. 13, 30), primena mums Viešpats Jėzus. O šv. Paulius dar prideda: "Taigi, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nekristų" (1 Kr. 10, 12). Niekas negali pasitikėti nei savo padėties aukštumu, nei savo pasiektų dorybių tvirtumu. Kiekvienam reikalinga budėti iki piūtis meto, — ištesėti tikėjime, darbais parodyti krikščionišką meilę ir išlaikyti nesudužusį kristalinį doros indą.

Kristaus mokinys turi visą savo gyvenimą budėti, kaip Kristus prieš savo kančią yra budėjęs nakties tamsoje ir raginęs budėti savo apaštalus. Ko truks, pridės pats Dievas. Jo ranka, kaip ano šaulio, taikliai sunaikins mumyse nuodėmės galvą, bet nesunaikins mūsų pačių. O mes iki gyvenimo pabaigos turime tik išlaikyti tikėjimo ištikimybę Dievu, kad mūsų budėjimas būtų įvertintas.

▼ JAV katalikų savaitraštis **The REGISTER** paprastai spausdina 900.000 egzempliorių, o kai eina priedai — 1,500.000 egz.

▼ Bali saloje, Indonezijoje, prieš 25 metus prasidėjo katalikų misijos. Dabar saloje yra 4,333 katalikai ir iš jų 44 seminaristai siekia kunigystės. Nepaprastai gausūs pašaukimai.

▼ Prancūzijos 860 anglikasių sėdi kasyklose ir neišeina, protestuodami prieš vyriausybės nutarimą kasyklas uždaryti. Kalėdų naktį pas juos nuvyko kunigas ir 1.000 pėdų žemės gilumoje atlaikė trejas šv. Mišias.

▼ Prancūzijos parlamentas paskyrė biudžetę (valstybės sąmatoje) 12.000 katalikų mokykloms paramą, viso \$97,-400.000. Parama bus 150% didesnė 1962 m. negu buvo 1961 m.

LIURDAS

(8)

Aplinka ir vanduo

Kai kurie Liurdo stebėtojai teigia, kad nepaprastai jaudinanti Liurdo aplinka paveikia daugelį ligonių ir jie pasveiksta. Šventovė sustiprina jų tikėjimą.

Liurde pilna visuomet įvairiausiomis ligomis sergančių žmonių, ir nuostabu, kad jame nebuvo epidemijos. Du milijonai maldininkų ir per 30.000 ligonių kas metai pereina per Liurdą. Kasdien yra maudomi šimtai ligonių, sergančių įvairiausiomis ligomis, tame pat vandenyje. Ir neįvyko užsikrėtimų ligomis.

Liurdo vanduo yra nuostabus. Pradžioje kai kas geidė panaudoti šaltinio vandenį ir pasipinigauti, padarant iš miesto maudynių vietovę, kaip Aix-les-Bains, ar Vichy. Bet vandens analiza nerado jame nei kokių gydančių savybių, kad tarnautų kaip vaistas ligoms. Jis yra toks pat savo sudėtimi, kaip kiekvienas kalnų upelio vanduo, tekąs per kalkėtą žemę.

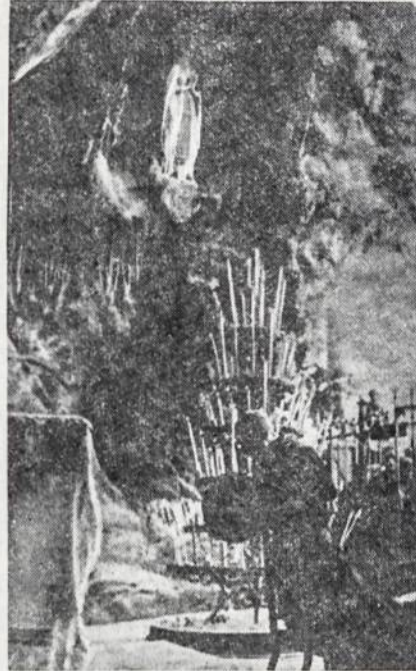
Bakterijos

Medicinos Biuras, susidomėjęs faktu, kad nepasitaiko užkrėtimų ligomis, nors tame pat vandenyje maudomi įvairiausi ligoniai, paėmė maudynių vandens pavyzdžius analizei. Tyrimas davė stambių staigmenų. Vanduo smarkiai užterštas įvairių pavojingų bacilų rūšimis. Padarytas bandymas. To užteršto vandens įleido Gvinėjos kiauliukėms; jos pasiliko tobulai sveikos. Kai išsvirkšta panašiomis bacilomis užteršto vandens iš upės Seinės, iš trijų kiauliukių dvi nugaišo.

Suprantama, kodėl šventovės gerbėjai teikia nepaprastos pagarbos Liurdo vandeniui. Neretai ligonių nešėjai ir slaugės po dienos darbo pasisemia iš maudynių stiklą vandens ir išgeria, tuomi darydami tikėjimo aktą. Ir nebuvo susirgimų.

SAVANORIAI

Savanorių darbininkų patarnavimas yra mielas ir nenuilstas. Daug jų patys yra pasveikę Liurde. Pats jų buvimas ir išvaizda, kad jie dabar sbeiki ir stiprūs, galingai veikia ligonius, sužadinant tikėjimą ir viltį.

Ligonių nešėjai, kaip juos čia vadinama — brankadierai, yra visoki mechanikai, generolai, teisėjai, valdininkai, bankininkai ir kitoki darbininkai. Jie yra sudarę pastovę organizaciją; turi 2,000 narių. Kiekvienas jų pasižada kas metai tūlą laiką patarnauti ligoniams Liurde. Čia jie eina savo pareigas nuo pat saulės užtekėjimo iki laidos, o dažnai net naktimis. Jų pareigos sunkios, valgis — netikras, poilsis trumpas ir dažnai nutraukiamos reikalo skubiai patarnauti naujų ligonių antplūdžiui. Kasdien atvyksta 22 traukiniai su maldininkais ir ligoniais.

Kiekvienas ligonių aptarnautojas ir nešėjas gauna mažą vadovėlį, kuriame nurodyta kas darytina ir primenama "kad reikia melstis be paliovos už ligonius." Jie patys pasisiūlo ligoniams patarnauti.

Kard. J. H. Newmanas

MANO RELIGINĖS PAŽIŪROS NUO 1839 IKI 1841 M.

TREČIOJI DALIS

Vertė kun. V. Bagdanavičius, MIC.

(7)

Apaštališkumas prieš katalikiškumą

Taigi, šiame ginče buvo šios šalys: anglikoniškasis Vidurinis Kelias ir populiarusis Romos tikėjimas. Ginčo turinį galima suvesti į šiuos dalykus: anglikoniškasis diskutuotojas stovėjo ant senoviškumo ir apaštališkumo pagrindo, o romėniškasis — ant katalikiškumo. Anglikonas romėniui sakė: “Yra tik vienas tikėjimas, senoviškasis, ir jūs jo nesilaikėte.” Romėnas atsakė: “Yra tik viena Bažnyčia, katalikiškoji, ir jūs iš jos išėjote.” Anglikonas tęsė toliau: “Jūsų tikėjimų, praktikų ir veikimo būdų senovėje niekur negalima rasti.” Romėnas atsakė: “Jūs nebendraudate su jokia bažnyčia, išskyrus jūsų pačių ir jos išaugų. Jūs atsisakėte principų, mokslo, sakramentų ir papročių, kurie buvo priimti visur, tiek Rytuose, tiek Vakaruose.” Tikroji Bažnyčia, taip, kaip ji yra aptarta Apaštalo Tikybos Išpažinime, turi būti ir katalikiška ir apaštališka. Žiūrint į ginčo būklę, kaip man atrodė, Anglija ir Roma šias privilegijas ir žymes buvo pasidalinusios. Ir dėl

“Per 30 tarnybos metų,” kalbėjo organizacijos vadas, “nė vieną kartą nei vienas ligonių nešėjas neatsisakė suteikti pagalbą, negirdėjau murmant ar reiškiant nepasitenkinimą, kai po dienos darbo paprašydavau kurį padaryti nenumatytą sunkų darbą.”

Mandagus, švelnus ir užjaučias šių patarnautojų elgesys daugeliui gražina dvasios pusiausvyrą, viltį, o atitolusius gražina Dievui.

(Bus daugiau)

to ginčo objektu čia buvo apaštališkumas prieš katalikiškumą.

Žinoma, taip sakydamas aš nenorėjau sužadinti įspūdžio, kad katalikiškoji žymė išimtinai priklauso Romai, anglikoniškosios bažnyčios sąskaiton. Aš tik norėjau pasakyti, kad šiame ginče Roma ypatingai remiasi katalikiškumu, o anglikonai — senoviškumu. Be abejo, aš tvirtinau, kad Romos katalikiškumo idėja nėra nei sena, nei apaštalinės kilmės. Žinoma, aš galvojau, kad būtų geriau, jeigu visa krikščionija būtų susivienijusi vienoje matomoje organizacijoje, tačiau man atrodė, kad tokia vienybė būtų bedvasė politinė kombinacija. Aš pats, sekdamas angliškuosius teologus, buvau nuomonės, kad pirminėje bažnyčioje buvo labai reali tarpusavė nepriklausomybė, nors, sekant meilės reikalavimu, tarp jų buvo tampri vienybė. Man atrodė, kad kiekviena vyskupija buvo lyg kristalas, kuris buvo panašus kitiems, ir kurių visuma sudarė kristalų rinkinį. Bažnyčios vienybė glūdėjo ne jos politinėje prigimtyje, bet jos šeiminingoje prigimtyje. Ji buvo kaip rožė, kylanti iš pirmųjų apaštalinės kilmės steigėjų ir vyskupų. Man nebuvo jokios abejonės, kad ta tiesa buvo paliudyta šv. Ignaco laiškuose, kuriuose vyskupas pasirodo, kaip aukščiausias autoritetas Bažnyčioje, t. y. toje vietoje niekas nėra už jį vyresnis. Tik bažnytinės tvarkos ir patogumo dėlei išimties keliu buvo susitvarkyta, kas prie kurio eina eilėje. Tiek apie mūsų pretenziją į katalikiškumą, kuris mūsų oponentų buvo neteisingai sau vieniems pasisa-

vintas. Iš kitos pusės, kalbant apie mūsų stipriąją atramą — senoviškumą, nėra abejonės, kad jos dėka mes galime stipriai atmesti Romos naujenybę: jos norą dominuoti kitoms bažnyčioms, kurioms, iš tikrųjų, yra jai lygios. Negana to, šio pagrindo dėka mes jai prikišame ypatingai nelistiną dalyką, kad ji yra kai ką pridėjusi prie tikėjimo. Tai yra anglikoniško priekaišto viršūnė prieš ją. Ir jeigu anglikonas, norėdamas įrodyti, kad jis yra tikras katalikas, nepaisant atsiskyrimo nuo Romos, remiasi šv. Ignacu¹⁸⁾ tai narėdamas įrodyti, kad Romos šalininkas savo tikėjime yra atsiskyręs nuo apaštalinio ir pirminio tikėjimo, jis remiasi Vincento iš Lerino¹⁹⁾ traktatu.

Žinoma, jos šalininkai turi jam į tai savo atsakymą. Tačiau ne tuo aš dabar užsiimu. Man čia rūpėjo iškelti tik pačią problemą tarp anglikonizmo ir katalikybės.

Dabar aš noriu nušviesti, kokia buvo mano mintis šio ginčo atžvilgiu. Tam tikslui aš noriu pateikti keletą savo ištraukų iš 1836 m., 1840 m., ir 1841 m., kad parodyčiau kaip ta problema tais laikais išrodė mano galvoje. Kaip įvadą į tai, aš noriu padaryti pastabą, kuri ypač galioja mano 1836 m. straipsniui, nuo kurio aš noriu pradėti. Jis pasirodė "British Magasine" tų metų kovo — balandžio mėn. ir buvo pavadintas "Tėvynės mintys iš svetur." Dabar atrodo, kad tiek tame straipsnyje, tiek kituose mano straipsniuose, parašytuose tuo

metu, kai aš priklausiau Anglikonų bažnyčiai, argumentavimas Romos naudai yra išreikštas gana aiškiai ir stipriai. Tuo metu mano draugai ir rėmėjai šaukė: "Kaip neprotinga, taip rašyti!" O mano priešai tuo metu ir kiek vėliau šaukė: "Kaip vylinga!" Tiek draugai, tiek priešai faktiškai savo kritikaviuose sutiko. Klausimą, už kurį aš kovojau, aš pastačiau aiškioje šviesoje. Tai buvo įžeidžiantis reiškinys, vistiek, ar jis būtų buvęs padarytas iš neprotinumo ar iš išdavikiškumo. Tačiau tai nebuvo nei dėl to, nei dėl kito. Tai buvo padaryta dėl šių priežasčių.

18. Šv. Ignacas, Antiochijos vyskupas, didvyriškai išgyvenęs savo nukankinimą 107 m., vežamas Romon, jis parašė septynis laiškus įvairioms Maž. Azijos bažnyčioms.

19. Vincentas iš Lerino, vienuolis, 434 m. yra rašęs: "Reikia rūpintis, kad laikytume tai, kas visur ir visada ir visų buvo tikima. Ta yra tikrai katalikiška". Šį sakinį jis yra parašęs prikišdamas šv. Augustino mnokslui įvairius naujumus. Pats V. iš Lerino buvo šalininkas klaidos, kuri Bažnyčios istorijoje yra vadinama semipelagianizmu. Nors čia minėtas jo sakiny, apskritai imant, nelaikomas klaidingu.

▼ Popiežius Jonas XXIII pasiuntė \$5.000 paramą į Ugandą pabėgėliams iš Rwanda-Burundi sušelpiti.

▼ Rytų apeigomis laikomoje liturgijoje gali būti naudota kiekviena kalba. Daugiau žinomos: graikų, senovės slavų, Georgijos, arabų ir rumunų kalbos; dabar prisidėjo ir suomių kalba.

Chicagos Lietuvių Gydytojų dr. ja K. V. Banaičio sukurtai operai "Jūratė ir Kastytis" išleisti yra įteikusi 1,000 dol. Nuotraukoje fondo pirm. Marija Rudienė priima čekį iš dr. J. Meškausko. Aplink — gydytojų dr. jos ir fondo nariai: iš kairės į deš. — V. Radžius, sol. S. Baras, dr. E. Milienė, dr. K. Drangelis, dr. V. Tauras, dr. A. Montvidas, dr. J. Valaitis, dr. K. Balukas, muz. A. Kučiūnas.

MAČIAU ŠVENTĄJĮ

(2)

Marijonai grįžta į Marijampolę

Turėjau vos šešeris metus, kai motina nusivedė mane į paskutinio baltojo tėvelio, marijonų generolo ir Marijampolės parapijos klebono kun. Vincento Senkaus (žmonės kitaip jo nevadindavo, kaip Senkeliu) šermenis. Jis mirė 1911 metais balandžio mėnesio 10 dieną. Tai buvo Didžiosios Savaitės Pirmadienis.

Verbų sekmadienį, žmonės, nematydami bažnyčioje Senkelio, susirūpino, sunerimo ir sužinojo, kad jis mirtinai serga. Dar šeštadienį prieš Verbas, visą vakarą klausęs išpažinčių, o Verbų sekmadienį liko širdies smūgio ištiktas. Sužinojęs, kad bažnyčioje yra daug žmonių, norinčių priėti išpažinties, tik tiek pasakė: "O aš jau nebepajėgiu. Man reikia rengtis amžinybėn."

Vos pasklidus žiniai, kad miręs, žmonių minios plaukė į Marijampolę. Pašarvotas buvo vienuolyno "gastyničoje" — dideliame svečių kambaryje, prie įėjimo dešinėje pusėje. Prie velionies karsto buvo didžiausia spūstis: kiekvienas norėjo priėti prie karsto ir paskutinį kartą mylimam dvasios tėvui pabučiuoti ranką. Negalinti arčiau priėti, motina pakėlė mane ant rankų ir tik iš tolo galėjau pamatyti mirusiojo veidą. Man atrodė, kad jis šypsosi. O žmonės ne ašarojo, o tiesiog balsu rau-dojo.

Sekančią dieną (tai buvo 1911 metų balandžio 12 dieną — Didysis Trečiadienis) laidotuvėms tėvai vieni išvyko į Marijampolę, vaikai likome namyje. Grįžę iš laidotuvių tėvai dalinosi išpūdziais, pasakojo apie laidotuvių eigą, žmonių minias, kunigų pamokslus. Ypačiai visiems dėmesin krito kun. Pijaus Andziulio pamokslo, pasakyto prie duobės, žodžiai: Neverkite: užkasame į žemę grūdą, iš kurio kada nors išaugs

gražus medis, kuriuo gėrėsitės ir džiaugsitės". Šie žodžiai žmonėms giliai krito atmintin, nors tada jų prasmės nesu-prato. O pamokslininkas, kurs pats generolo Senkaus 1910 metais sausio 9 dieną buvo jau priimtas į atnaujintą ir reformuotą Marijonų Vienuoliją, turėjo mintyje vienuolijos atgimimą, nors tada aiškiai to pasakyti negalėjo. Tik kai marijonai 1917 metais grįžo į Marijampolę, anie kun. P. Andziulio pranašiški žodžiai paaiškėjo.

Vokiečiams okupavus Lietuvą (1915 m.), sutrūko caro valdžios pančiai ir atnaujintos Marijonų Vienuolijos nariai galėjo spiestis į Marijampolės vienuolyną. Seinų vyskupas Antanas Karosas 1917 metų rudenį paskyrė kun. Vincen-tą Dvaranauską Marijampolės klebonu, o kun. Justiną Novicką vikaru. Abu jau buvo marijonai, atlikę noviciatą Šveicarijos Friburge (1911 m.). Iki tol buvęs Marijampolės klebonu Motiejus Brazauskas, pasaulinis kunigas, buvo iš-keltas kitur.

Vieną 1917 metų sekmadienį kun. Brazauskas iš sakyklos žmonėms pranešė, kad netrukus į Marijampolę atvyksią marijonai ir perimsią parapiją. Žmonių džiaugsmas buvo neapsakomas. Apie tai visi tik ir kalbėjo, nekantriai laukdami tų marijonų pasirodymo: kas jie? kiek jų yra? Tai vis dar paslaptis, nes klebonas Brazauskas plačiau nepaaiškino ir klausiamas atsakydavo: kai atvyks, patys pamatysite.

Ir štai vieną sekmadienį po sumos įlipa į sakyklą dar nesenas, asketiškos išvaizdos, aukštas, plonas kunigas ir pasisveikinęs su klausytojais pasisako esąs Senkelio įpėdinis — marijonas ir parapijos klebonas. Gerai prisimenu tą pirmąjį kun. V. Dvaranausko pamokslą. Tada jis daugiau verkė negu kalbėjo. Prašė žmonių priimti su tokia meile, kokią turėjo buvusiems marijonams, pasižadėjo palaikyti marijonų tradicijas

bažnyčioje ir parapijoje. Žmonės klausydami, džiaugsmu nesitvėrė: vėl turime marijonus — visų buvo viena mintis.

Pasibaigus pamaldoms, visiems buvo įdomu pamatyti iš arčiau, kaip atrodo tas naujasis marijonas ir klebonas. Stambūs ir drąsesnieji parapijos ūkininkai, sustoję prie tako, lūkuriavo iš bažnyčios grįžtančio kun. Dvaranausko. Ir koks buvo visų nusivylimas, kai pamatė jį be balto marijonų rūbo, paprasčia pasaulinių kunigų sutana dėvintį. Drąsesnieji neiškentė, prisiartinę ėmė šaukti, kad čia ne marijonai, o kažkokie apgavikai, nes neturi marijonų rūbo. "Mums šitokių marijonų nereikia, važiuokite, iš kur atvykote" — reikalavo.

Taigi pirmas kontaktas kun. V. Dvaranausko su parapijiečiais buvo gana nemalonus. Suprantama žmonių reakcija: pripratę per tiek daug metų matyti marijonus baltuose rūbuose, dabar to išorinio ženklų nėra, tad ir kyla abejonė, reakcija — kas čia per marijonai. Kun. Dvaranauskas sekantį sekmadienį pašventė ištisą pamokslą aiškindamas žmonėms, kas sudaro vienuolio esmę. "Nors mūsų rūbai juodi, bet mūsų širdys baltos, tad esame tokie pat vienuoliai, kaip ir baltieji tėveliai" — baigė savo

pamokslą

Žmonės pamažu nurimo, juoba, kad 1918 metais kovo mėnesio viduryje į Marijampolę atvyko kun. Jurgis Matulaitis, kurį marijampoliečiai pažinojo iš anksčiau, kad ir iš retų jo pasirodymų Marijampolės bažnyčioje, kai jis atostogų metu, gyvendamas arba vienuolyne, arba pas savo brolių Vladą Tarpučių kaimė, gražius sakęs pamokslus, kurie giliai įsmigo į žmonių širdis ir protus. Kai kuriuos jo pamokslus, pasakytus gražia, vaizdžia kalba, žmonės mokėjo beveik atmintinai. Tad J. Matulaitis buvo kažkaip savas, jau pažįstamas, juo labiau, kad patyrė jį esant ne tik "akademiką", bet ir marijonų generolą. "Jenerolo" (kaip žmonės tardavo) poaukštis buvo rišamas su garbingais ir visų mylimais Marijampolės klebonais: seniau su kun. Jurgiu Čėsna (iki 1893 m.), o paskui su kun. Vincentu Senkum (iki 1911 m.).

"Jenerolas" J. Matulaitis tuoj pasirodė esąs antrasai Senkelis: švelnus, meilus su žmonėmis; bažnyčioje toks pats uolumas: išpažinčių klauso visą dieną (kas tik turi kantrybės, gali pas jį prieiti), pamokslai gražūs, suprantami. Ko daugiau bereikia? Nors rūbas ir juodas, bet širdis, būdas baltojo Senkelio — tas žmonėms svarbiausia.

Šiaurės Amerikos Lietuvių Fizinio Auklėjimo ir Sporto Komitetas. Sėdi dr. A. Nasvytis — vicepirm., E. Vodopalienė - šikšniūtė — protokolo sekr., J. Nasvytis — pirm., K. Karalis — išd. Stovi V. Jokūbaitis — vicepirm., J. Kijauskas išdo sekr. A. Bielskus — sekretorius.

Klausimai ir atsakymai

Ką reiškia ekskomunika? Laikraščiai rašo, kad Kubos Castro ekskomunikuotas. Bet jis, juk, prisipažino esąs komunistas. Angela O.

Ekskomunika yra Bažnyčios bausmė sunkiai nusikaltusiems katalikams. Ji reiškia, kad tas asmuo yra išskiriamas iš Bažnyčios narių ir kaip toks negali naudotis šv. Sakramentais, nei būti palaidotas katalikiškai, jei nebus nuimta ekskomunikos bausmė.

Castro ir jo pagalbininkai savaime pateko į ekskomuniką, kai pradėjo atiminėti Bažnyčios nuosavybę, konfiskuoti (kanonas 2345 ir 2346), kai įkalino ir ištrėmė vyskupą Eduardą Bozą Masvidal iš Kubos. Per trejus metus Castro valdžia ištrėmė apie 600 kunigų, 1.000 brolių vienuolių, 2,500 seserų mokytojų. O pasilikusieji 125 kunigai Kuboje labai suvaržyti ir kliudomi bažnytines pareigas eiti.

Castro prisipažinimas, kad jis yra senas komunistas, jo neišgelbsti nuo Bažnytinės bausmės; tik ją sustiprina. Jeigu atgailotų, nuo šios bausmės jį gali paliuosuoti popiežius.

Ar yra nuodėmė advento ir gavėnios metu dainuoti ir šokti? Kazys A.

Padoriai dainas dainuoti ir padorius šokius šokti, jei tuomi nėra nusikalstama prieš artimo meilę ir nesudaro papiktinimo, nėra Bažnyčios įstatų uždrausta. Kai seniau buvo įsakyti daug griežtesni pasninkai, santūros papročiais einant, buvo draudžiama adventuose ir gavėnioje dainos, muzika šokiai ir kitoki pasilinksminimai. Dabar visi sekmadieniai nėra pasninko dienos. O ir kitomis dienomis pasninkas palengvintas. Todėl padorūs pasilinksminimai savimi negali virsti nuodėme. Protingumas liepia, kad, besilinksminant, būtų atsižvelgta į kitus žmones, į kaimynus, ar į senelius. Retas kuris jų pakencčia neišmintingą jaunųjų triukšmą, nepaisant kuriuo metu tai būtų.

Ar keiksmas, koliojimas ir šmeižtas tą patį reiškia, ar kiekvienas turi ats-

kirą reikšmę. K. A.

Keiksmu keikiantys nori įžeisti keikiamąjį žmogų, ir nusikalsta prieš artimo meilės įsakymą, o kai prie keiksmo prideda ligos, nelaimės ar mirties linkėjimus, žiūrint kaip didelio pikto nori, kad Dievas anam padarytų, nusikalsta ir prieš Dievo antrąjį įsakymą.

Koliojimas yra gėdinimas kito asmens už jo nusikalstamąjį darbą, ar blogą norą. Jis nėra keiksmas. Daugiau pamokymas, kad ateity vengtų blogio.

Šmeižtas yra pramanytas artimo nusikaltimas, kurio anas nepadarė. Bus šmeižtas, kai kalbantys mažą nusikaltimą padidina, kai jį skelbia viešumon. Šmeižikus į tą nusikaltimą skatina jų pačių išdidumas, pavydas, neapykanta, kerštas ar smalsumas.

Ar yra kokių teigiamų ženklų, kad bus galima krikščionims pasiekti vienybės tikėjime, apeigose ir valdžioje?

L. O. N.

Jūsų klausimas labai platus, kaip visa krikščionija. Nelengvas atsakyti, nežinant ateities. Visgi, yra teigiamų ženklų, kad prie vienybės artėjame.

Romoje yra sudarytas atskiras Sekretoriatas palaikyti santykiams su nekatalikais krikščionimis. Paryžiaus kardinolas M. Feltin sudarė Krikščionių Vienybės Sekretoriatą savo arkivyskupijoje. Galime laukti, kad panašūs sekretoriatai bus įkurti visose didesnėse katalikų vyskupijose pirmiau, negu prasidės visuotinas Bažnyčios susirinkimas. Be to, Amerikos Negrų Baptistų vadas, dr. J. H. Jackson, kuris vadovauja apie penkiems milijonams krikščionių, parvykęs iš Romos po pasikalbėjimo su pop. Jonu XXIII, reiškia didelės vilties, kad protestantai labai priartės prie katalikų Bažnyčios mokslo. Nuo ten tik vienas žingsnis į tikrą vienybę.

Nepamirškime, kad ir Anglijos valstybinė bažnyčia per savo vadus panašią viltį jau ne vieną kartą pareiškė. Pasi-melskime, kad toji vienybė greičiau įvyktų.

DARBAS IR NEDARBAS

11

Dažnai žmonės skundžiasi, kad gyvenimas susideda tik iš darbo. Jie nu-rodo, kad nėra galo darbams, vis reik ką nors veikti, ar kokias nors pareigas eiti. Kaikuriems darbas yra gyvenimo prakeikimas; būtų gerai gyventi, sako bet reik daug dirbti. O šv. Povilas labai aiškiai sako: "Jei kas nenori dirbti, tegul ir nevalgo. Tačiau mes girdėjome, kad kaikurie jūsų tarpe elgiasi netvarkingai, nieko nedirbdami, ir užsiima tuščiais dalykais. Tiems, kurie yra tokie, mes įsakome ir juos išpėjame Viešpatyje Jėzuje Kristuje, kad ramiai dirbdami valgytų savo duoną" (2 Tes. 3, 10-21).

Darbas yra mūsų gyvenimo tikslo įvykdymas: "Žmogus gimsta dirbti, o paukštis skrajoti" (Job. 3, 7). Jei kiekvienas rimtai pagalvotų, jis pamatytų, kad darbas jo gyvenimui atnešė palaimą. Kodėl daugiausia savižudžių būna tarp tų, kurie mažai turi ką veikti, ar nežino gyvenimo tikslo. Mažai yra savižudžių tarp paprastų, darbo žmonių.

Darbas yra mūsų pareiga

Ar esate turtingi, ar be jokių turtų, darbas yra išgelbėjimas ir pareiga. Neatlikę tos pareigos žemėje, turėsime atsakyti Dievui teisme.

Darbas visad būtų pelningesnis ir su didesnėmis paguodom, jei darbininkas dirbtų iš meilės ir su pasiaukojimu.

Vieni sako, kad jie dirbtų uoliau, jei būtų arkitektai, ar kokie profesionalai. Tai klaidingas pasiaiškinimas; grovių kasimas yra taip pat svarbus darbas, kaip ligonių gydymas. Jei žmogus visą savo širdį neįdeda į savo darbą, jis darbo tobulai nepadarys. Nesvarbu darbas, bet kaip jis yra padaromas.

Daug neteisingumo darbuose

Žmogus nusiperka automobilį ir mašina greitai sugenda, nors buvo daug pinigų sumokėta. Staiga sugriuvo namas, nors gerai buvo sudaryti planai tam namui. Naujas kelias pilnas duo-

bių, nors jo mylia kainavo milijonus dolerių.

Dažniausiai tai įvyksta, kai darbininkai nėra sąžiningi ir nesistengia nuosirdžiai eiti savo pareigų.

Visi gerbia gerą ir sąžiningą darbininką; jis neilgai bus be darbo.

Gal nedėkingiausias darbas yra namų ruošia, kuri yra nuolat reikalinga ir nesibaigia. Bet čia atsiranda progų patinginiauti. Šv. Povilas bara: "Podraug jos išmoksta vaikščioti dykinėdamos iš namų į namus, ir ne tik dykinėti, bet ir daug šnekėti ir žingeidauti, ir kalba, kas nereikia" (1 Timot. 5, 13).

Vargšai Tinginiai

Gal niekur nerasite tokių pasmerkimų tinginiams kaip šv. Rašte. Dievas smerkia tinginį. "Tinginių kelias yra lyg erškėčių tvora" (Patr. 5, 19); "Kiekvienas gi tinginys — visados neturte" (Patr. 21, 5); "Kas dirba savo žemę, bus sotus duonos, kas gi jieško dykinėjimo, bus pilnas skurdo" (Patr. 28, 19); "Tinginytė atveda mieguistumą, ir vangi siela bus alkana... Tinginys slepia savo ranką po pažasčia ir nepakelia jos prie burnos" (Patr. 19, 15 ir 24).

Tinginys moka tik atidėti pareigas. Neturi tvarkos savo gyvenime. Jis nenori skaityti knygą, tik jieško paveikslų. Jam romanai yra įdomūs, apie kitas knygas negalvoja.

Saldus miegas darbininkui

Pasaulis gerbia gerą darbininką ir Dievas jį ypatingai myli. "Mes meldžiame jus, broliai, pripažinti tuos, kurie darbuojasi jūsų tarpe. Jie yra jūsų vyresnieji Viešpatyje ir duoda jums išpėjimų. Laikykite juos didesnėje meilėje dėl jų darbo; gyvenkite su jais taikoje" (Tes. 5, 12-13).

Skaitykite kaip Dievas gerbia tuos, kurie moka ir nori dirbti: "Kas renka piūtyje, tas išmintingas sūnus" (Pat. 10, 5); "Ką tik tavo ranka randa darytina, tai daryk, kiek gali" (Pam. 9, 11);

Argentinos Marijonų naujienos

Ligos

Kun. J. Margis, MIC, Rosario lietuvių klebonas ir marijonų vyresnysis, išbuvo net dvi savaites ligoninėje... gyslų operacija. Jisai vos parvyko į namus, kai kun. V. Šimanskiui, MIC teko daryti operaciją.

Buenos Aires — Avellaneda namuose baigia sveikti po trūkio operacijos kun. V. Palubinskas, M. I. C. Jisai yra Aušros Vartų parapijos klebonas.

Gatvių grindimas

Tiktai viena dalis gatvių Aušros Vartų parapijoje yra išgrįsta. Jau kelinti metai daromos pastangos, kad kitą pusę išgrįstų. Viso apie 20—30 gatvių... ir kai palyja, tai galima eiti vien šaligatviais. Po lietaus sunku eiti pas ligonį,— grįžti ne tiktai šlapias, bet gerokai purvinas.

Gruodžio 27 d., 1961 m., pradėjo prie bažnyčios lyginti Mendoza gatvę. Aišku, kad turint gatves grįstas, žmonėms bus lengviau ateiti į bažnyčią, vestuvės ir krikštynos bus įmanomos savoje bažnyčioje.

Marijonų parapija dvejose vyskupijose
Avellanada-Bs Aires parapija pateko į naujai įkurtą vyskupiją. Tai trečioji vyskupija per 20 metų. Pirma buvo La

“Tingi ranka gimdo neturtą, Stipriųjų gi ranka įsigyja turta. Kas remiasi melu, tas gano vėjus” (Pat. 20, 4); “Iš kiekvieno darbo randasi apstumas; kur labai daug žodžių, ten dažnai būna neturtas” (Pat. 14, 23).

Nors ir būtume atitraukti nuo kasdienio darbo dėl senatvės, stenkimės susirasti kokį nors užsiėmimą, net mažiausias darbas garbina Dievą, ir dirbančiam neša daug naudos ir nuopelnų Dievo akyse.

Kristus yra žadėjęs ypatingu būdu laiminti tuos, kurie dirbs galeistinguosius darbus ir sušelpia artimą.

P. P. Činikas, MIC

Platos, paskui Lomas de Zamora ir dabar Avellenedos vyskupija. Kaip ten pasidarė, bet lygiai pusė parapijos yra Avellendoje, o kita pusė priklauso Lomas de Zamaora vyskupijai. Neaišku, kaip dalykai bus sutvarkyti.

20 Metų parapijos sukaktis

Šiais laikais vyksta daug vienuolių į Pietų Ameriką. Roma pageidauja bent 10% vienuolijos narių skirti į kokią nors šalį Pietų Amerikoje.

1961 m. gruodžio 8 d. suėjo 20 metų kaip Marijonų parapija veikia. O iš viso aju 23 metai kaip Tėvai Marijonai dirbuojasi Argentinoje.

Buenos Aires-Avellaneda vienuolynas turi penkis kunigus ir vieną brolių. Rosario mieste šv. Kazimiero parapija turi penkis kunigus.

Berisso mieste yra didelė lietuvių kolonija, ir ten vyksta tėvas Marijonas su dvasiniu patarnavimu kartą į mėnesį. Taipgi aptarnaujami lietuviai Kordoba, Santa Fe, Temperley ir Hurlingham. Villa del Dique, Kordobos provincijoje, kas metai jaunimui ruošiamas vasarinė stovykla.

Pasėtas grūdas Aušros Vartų parapijoje išaugo, turime dvi savas bažnyčias su vienuolynais. (Avelleneda parapijos mokyklą tvarko šv. Kazimiero seserys. Jos dar turi kitą mokyklą Kordobos mieste).

“LAIKAS” — Lietuvių laikraštis

Kas mėnesį du kartu pasirodo “Laikas”. Redaguoja tėvai marijonai nuo 1948 metų.

Leisti laikraštį Argentinoje yra sunkus dalykas. Kodėl? Nes popieris labai brangus..

Komunistų laikraštis “Momentas” ėjo ir sustojo. Socialistų laikraštis “Arg Lietuvių Balsas” eina ir talpina Evangelistų pamokslėlius. Ten būtinai reikia savos katalikiškos spaudos. Nes, evangelija ne tik gyvu žodžiu skelbiama, bet ir rašytu žodžiu.

PINIGAI GALVAŽUDŽIAI

Saulei leidžiantis dangus ugnimi raudonavo. Laukuose dar krūtėjo ūkininkai. Jų akys retkarčiais į tą grožį nukrypdavo. Mano kaimynas Nakas galvojo:

— Rytoj bus vėjuota diena.
 — Pamatysime, — atsakiau.
 — Aš galiu laižybų eiti, — nenusileido Nakas.
 — Iš kiek? — trumpai paklausiau.
 — Iš dviejų maišų rugių.
 — Gerai. Vadinasi tu sakai, kad bus vėjuota diena, o aš sakau, jog šaltesnės dienos prasidės.

— Jeigu lapkritys būtų, tai tu laimėtum, bet dabar — rugpiūtis.

Susilaižėme. Paliūdijo kūmas Strumblys.

Nesvarbu, kuris laimės, bet karčiosios priedo bus, — juokėsi Strumblys.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės narė

A. † A.

MAGDALENA MICKIENĖ

Gyvenusi 4435 S. Washtenaw Ave, Chicago, Ill. mirė 1962 m. sausio 9 d.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šventas Mišias už mirusios vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jos vėlę Dievo gailingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės narė

A. † A.

KOTRYNA PLEIKAITĖ

Gyvenusi 4519 S. Hermitage Ave., Ill. mirė 1962 m. sausio 14 d.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šventas Mišias už mirusios vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jos vėlę Dievo gailingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

— Žinoma, — patvirtinau.

Laimėjo kaimynas Nakas. Vakare gērėme, anot Strumblio, karčiąją ir juokēmės iš vienas kito. Visi norėjome Salamonais būti. Ypatingai kūmas Strumblys nenusileido. Jis tarp kitko ir apie save papasakojo. Girdi, jo teta yra turtinga. Iš to turto galėtų abu gražiai pragyventi, tačiau teta Morta nenori talkininkų.

— Jeigu nebūtų įstatymų, tai aš jai kaip vištai galvą nusukčiau, — sakė apsiputojęs Strumblys.

— Gėdinkis taip kalbėti, — aš jį subariaiu. Gal žmonės dovanotų, bet Dievas niekados.

— Man nerūpi pomirtinis gyvenimas, svabu, kad ant žemės gerai gyvenčiau.

— Jeigu tu toks bedievis esi, tai sudiev, — atsisveikinau ir išėjau į namus. Mano keliu ir kaimynas Nakas pasuko.

Strumblys vienas karčiamoje "stiprinosi". Vėlai sugrižo į savo vargingą pastogę. Rodos, viskas gerai klojosi, bet galvoje juodos mintys didėjo. Pailsėjęs ir pasistiprinęs taukuotais lašiniais, pasuko į tetos namelį, kuris pamiškėje savo gražumu didžiavosi. Pasiekęs tą namelį, tyliai pasibeldė į duris. Dar kartą ir dar kartą. Į paskutinį bildesį, mieguistai teta atsilepė:

— Kas tenai už durų? — paklausė.

— Tai aš, tavo švogėris Strumblys Jonas.

— Ko nori taip vėlai?

— Aš turiu ypatingų žinių, — melavo.

Atsidarė durys. Jis į vidų įėjo. Tuojai pradėjo:

— Aš turiu pas svetims dirbti eiti, o tu kaip inkstas gyveni. Tą turta iš savo vyro paveldėjai. Pusė to turto man atiduoki. Galėsiu namelį pasistatyti ir prekybą pradėsiu. Žinai, jog aš prekybai gabumų turiu.

Teta kaip epušės lapas sudrebėjo. Susivaldžiusi pasakė:

MIŠKO MIRTYJE

*Tylos, lyg meilės apkabintas,
Einu aš vienišas keliu:
Sidabro žėri labirintas,
Kuri pasiekti negaliu.*

*Po kojom šlama lapų masė
Ir tartum verkia kaip sapne;
Ruduo pakando ir nudažė
Laukus ir girių ir mane.*

*Bet aš žengiu tvirtai į tolį: —
Greit laisvės upės išsilies...
Man dar smagu gyvent, kovoti
Ir kurti ugnį, praeities!*

— Šią naktį negaliu: rytoj. Mat tu esi girtas.

— Aš girtas? — tur būt tau negera. Aš visai blaiviai kalbu. Pinigus duok, arba galvą nusuksiu, ir pats visą tavo turtą pasiimsiu.

Pamačiusi, jog jis nejuokauja, padavė raktą ir pasakė kur pinigai randasi. Strumblys paėmęs raktą ją kartu paprašė eiti, nes bijojo spąstų. Nenorėjo jėga privertė.

Pinigai tikrai toje vietoje gulėjo. Virš 6,000 Markių! Pinigus susikišo į kišenės. Išeidamas privertė pasirašyti, jog tuos pinigus jam dovanojo.

— Na tai linkiu tau daug laimės,— uždarė duris ir prie Marijos paveikslo suklupo. Karštai jos užtarimo prašėsi.

Vėsioje naktį paskendo Strumblys. Jo velniška širdis džiaugėsi. Per mišką einant nejauku pasidarė. Tuo laikui kažkas sušuko:

— Rankas aukštyn, kitaip šausiu.

Pakėlė. Pakinkliai drebėjo. Žiūri: — du banditai. Ant veidų juodos liarvos, o rankose keisti revolveriai.

— Pasigailėkite. Aš esu vargšas žmogus, — maldavo Strumblys.

— Ar pinigų turi? — klausė vienas.

— Nedaug, bet ir tie man pačiam reikalingi.

— O mes ar nenorime gyventi?! Duok pinigų gražiuoju, kitaip galas!

— Ne, aš jų neduosiu, nes jie mano tetai priklauso.

— Vesk pas savo tetą: mes norime teisybės.

Teta Marta tiesą pasakė. Bandytai kalbėjo:

— Geri darbai gerus vaisius atneša. Blogi — blogus, — su tais žodžiais jiedu nusiėmė liarvas. Strumblys mane ir kaimyną Naką atpažino. Norėjo pabėgti, bet mes jį sulaikėme ir policijai perdavėme.

Buvo teismas. Ryžtingas Strumblys keliata metelių turėjo patupėti.

▼ Romos laikraštininkai atšventė savo sąjungos 100 metų sukaktuves. Ta proga padovanojo šv. Tėvui Jonui XXIII auksinę plunksną. Manoma, kad ja popiežius pasirašys dokumentą, susikaupti visuotinį Bažn. susirinkimą.

▼ Lenkijos komunistai prievartauja tėvus, kad jie mokytų bedievybės savo vaikus. Tėvams sudarė trijų mėnesių kursus, vadindami tai "universitetu". Ir tokių universitetų Lenkijos komunistai įsteigę katalikams tėvams net 700.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

▼ Kanados Rytų Apeigų katalikų Manitabos arkivyskupijos sinodas įvyks šiais metais birželio 26-28 d. Kartu bus paminėta 50 metų sukaktis, kai ukrainiečiai katalikai susilaukė savo vyskupų.

▼ Kubos komunistinė valdžia sušaudė du jaunus katalikus, Katalikų Veikimo vadus: Norbertą Camacho ir Liudviką Guevarą. Abudu turėjo 22 metus amžiaus.

▼ Pas popiežių Joną XXIII lankėsi Italijos Ūkininkų Sąjungos delegatai. Jiems ir su jais esantiems kunigams pasakė popiežius, kad stengtūsi pagerinti žemės ūkio darbininkų ir ūkininkų padėtį.

▼ Urugvajaus prezidentas Edvardas V. Haedo savo žodyje tautai pabrėžė, kad pop. Jono XXIII enciklika "Motina ir Mokytoja" geriausia išsprendžia Urugvajaus socialias problemas. Reikia tik popiežiaus nurodymų laikytis.

▼ Alžyre nežinomas piktadaris nušovė francūzų karių kapelioną, kun. Joną Kopp, bevykstantį mašina į savo dalinį.

▼ Tėvų jėzuitų vienuolija įkūrė naują savo provinciją Centralinėje Afrikoje, kuri apima Kongo ir Rwanda-Burundi sritis. Ten veikia 416 jėzuitų, tame apie 100 afrikiečių; daugumoje — klierikų.

▼ Washington, D. C. arkivyskupas Patrikas A. O'Boyle pakvietė 600 katalikų gydytojų įsijungti į šv. Luko Gydytojų organizaciją. Pirmas jų susirinkimas buvo sausio 25 d.

▼ Kanadoje, Windsor, Ont., jaunas kunigas Karolis Beuglet laikė primicias šv. Onos bažnyčioje, o jam patarnavo prie Mišių penki kunigai jo pusbroliai.

▼ Edmonton, Alta arkivyskupas Jonas H. MacDonald pasiuntė visiems sa-

vo kunigams popiežiaus Jono XXIII encikliką "Motina ir Mokytoja", ragindamas kunigus nuodugniai apsipažinti su Bažnyčios socialiu mokslu.

▼ Peru vyriausybei leidus, Arequipoje įkuriamas naujas švč. Marijos Universitetas. Mokslo personalą sudaro amerikiečiai.

▼ Bolivijoje katalikai studentai San Simon ir Gabriel Rene Moreno universitetuose per rinkimus nugalėjo beįsigalinčius komunistus.

▼ Šv. Kolumbano Užsienių Misijų vienuolija 1961 m. tarnavo Filipinuose, Japonijoje, Korėjoje, Burmoje, Fijie salose ir Pietų Amerikoje; Savo 213 parapijų ir 1,888 misijų stotyse pakrikštino 88,790.

▼ Bostono, Mass. kunigas K. B. Murphy pasiūlė užpernai policijai, kad ji praneštų paauglių tėvams, kai tie susiduria su kitomis mašinomis. To pasekoje per 1961 m. nebuvo nei vienas paauglių užmuštas Bostone pasitaikančiose važmos nelaimėse.

▼ Salina, Kan. 1914 m. ligoninėje mirties patale buvo iššvestas į kunigus Henrikas S. Cunningham. Visi manė, jog jis greit mirs, bet jis sulaukė 48 kunigystės metų ir mirė, eidamas 84 amžiaus metus.

▼ Graikijoje, Tesalonikoje, ties šv. Sofijos bažnyčia, besiruošiant statyti didelius namus, atkasti pamatai pirmųjų amžių šventovės, katalikų bazilika. Rasti pagražinimai, šv. paveikslai, mozaika ir t. t.

▼ Argentinoje, Avellanedos vyskupas Emilius di Pasquo parėmė vietos žmonių pastangas sudaryti kooperacijos pagrindu savitarpinės pagalbos draugiją ir pastatyti reikalingus naujus 9.000 namus šeimoms.

▼ Nauja Afrikos valstybė, Tanganyika, priėmė italo kun. Mykolo Musso, I.M.C., parašytą Tautos Himną.

Čiurlionio ansamblis su dirigentu muz. Alfonsu Mikulskiu ir solistais Aldona Stempužiene ir Vaclovu Verikaičiu po puikaus koncerto, įvykusio sausio 13 d., naujosios lietuvių parapijos salėje.
(Foto V. Pliodzinsko)

Los Angeles, Calif. vyresnieji ateitininkai su jau nu atžalynu, susirinkę Lietuvių namuose.

Nuotr. L. Kančiausko